

COMUNICACIÓ

Ignasi Boada: *El sentit de la Història en Hegel*

No es pot comprendre filosòficament el temps en termes històrics sense assumir una colla de pressupòsits metafísics fonamentals. Hegel va tenir la virtut de tematitzar ordenadament aquesta colla de pressupòsits. Segons això, la història és història en la mesura que els esdeveniments que constitueixen el contingut d'aquesta no es produeixen d'una forma atzarosa, sinó ordenats a una finalitat global que els confereix intel·ligibilitat. No hi ha història, doncs, sinó en la mesura que aquesta té un sentit; per això podem afirmar que una història absurda és una contradicció. El sentit de la història implica l'existència d'una veritat metafísica capaç de sostenir la coherència del que s'esdevé. A la vegada, perquè hi hagi veritat cal que hi hagi una veritat, és a dir: la veritat per ser veritat ha d'ésser universal.

Per això Hegel sostenia que la història, o bé era història universal o bé no era història. Avui podem considerar que el sistema de Hegel, en gros, ha fracassat. Ha fracassat amb ell l'intent de comprendre filosòficament o racionalment el temps en termes històrics? Si tenim en compte els desastres esdevinguts al llarg del nostre segle vint, si tenim en compte la crisi de la metafísica a Occident i el fet que la noció filosòfica d'història implica l'assumpció de categories fonamentals d'aquesta tradició metafísica en crisi, fins a quin punt podem dir que ens trobem davant de la fi de la història, en el sentit que la història no pot ser ja el paradigma filosòfic de comprensió del temps?

COL·LOQUI

Jordi Sales: En la seva intervenció vostè ha parlat de la crisi de la noció de veritat que sustenta tota la metafísica clàssica i que l'impacte del nihilisme ha ensorrat. Ha afirmat que la racionalitat no pot sustentar el mite històric i que hi ha greus problemes per pensar filosòficament la història. Ara li pregunto si creu que totes aquestes afirmacions poden ser fetes des d'un paradigma hegel·lià.